

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/680/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113203842
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1113203842.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci navrhovateľa: PP & P Co., s.r.o., so sídlom Záhradnícka 36, Bratislava, IČO: 35 933 852, zast. Valko Marián & partners, s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom Porubského 2, Bratislava, proti odporcovi: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Námestie Ľudovíta Štúra 1, Bratislava, o zaplatenie 1.470,- € s prísl., na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava zo dňa 24. septembra 2013, č.k. 6C 19/2013-180, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu vo výške 600,- € s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 28.12.2012 do zaplatenia a sumu 870,- € s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 28.12.2012 do zaplatenia, náhradu trov súdneho poplatku vo výške 88,- € (náhradu trov konania) a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 636,59 € k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh navrhovateľa zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 365, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že navrhovateľ ako poskytovateľ s odporcom ako klientom uzavreli dňa 2.12.2010 Zmluvu o poskytnutí odbornej pomoci pri verejnom obstarávaní č. 124/2010/1.11 podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, čo nebolo medzi účastníkmi sporné, v rámci ktorej bolo okrem iného dohodnuté v bode 4.1, že poskytovateľ sa zaväzuje poskytnúť odbornú pomoc v rozsahu stanovenom v zmysle čl. III bod 3.1 zmluvy, za čo sa v bode 5.1 zmluvy klient zaviazal uhradiť poskytovateľovi odmenu stanovenú z hodinovej sadzby vo výške 20,- € bez DPH na jedného človeka a zmluva bola vypovedaná zo strany odporcu dňa 30.3.2012. Mal tiež preukázané, že navrhovateľ vystavil na základe tejto zmluvy odporcovi dňa 14.3.2011 faktúru č. 11023 za služby poskytnuté v mesiaci február 2011 na sumu 600,- €, splatnú 30.4.2011 a dňa 4.12.2011 faktúru č. 11525 za služby poskytnuté v mesiaci november 2011 na sumu 870,- €, splatnú 19.1.2012, podpísané B.. N. Č., riaditeľkou odboru verejného obstarávania odporcu a prílohou ktorých bol prehľad poskytnutej odbornej starostlivosti s uvedením druhu pomoci, mena a priezviska osoby poskytujúcej odbornú pomoc, dátumu poskytnutia odbornej pomoci, počtu merných jednotiek a celkovej ceny za každý úkon. Prehľad bol podpísaný za poskytovateľa R. Y. O. a za klienta B.. N. Č.. Zistil, že navrhovateľ listom zo dňa 5.11.2012 informoval odporcu o neuhradení uvedených faktúr a žiadal ho o ich úhradu, ktorý list prevzal odporca dňa 8.11.2012 a listom zo dňa 21.11.2011, doručeným navrhovateľovi dňa 27.11.2012 žiadal navrhovateľa o zaslanie dokladov preukazujúcich plnenie úloh pri predmetných faktúrach č. 11023 a č.

11525. Zamietol návrh odporcu na doplnenie dokazovania doložením výpisov z knihy faktúr navrhovateľa na preukázanie, že predmetné faktúry mal navrhovateľ riadne zavedené vo svojom účtovníctve a preukázanie odvedenia DPH za tieto faktúry, keď predmetné dôkazy považoval za bezvýznamné pre rozhodnutie v danej veci poukazujúc na to, že sám odporca uviedol, že aj v prípade preukázania týchto skutočností by naďalej namietal doručenie mu faktúr, a to aj s poukazom na zásadu hospodárnosti konania. Vychádzal aj z výpovede svedkyne B.. N.Y. Č., ktorá uviedla, že u odporcu pracovala v danom čase ako riaditeľka odboru verejného obstarávania a potvrdil, že na predmetných faktúrach sú jej podpisy, pričom tieto nepreberala, ani nebola na to oprávnená a len ich odsúhlasovala, t.j. potvrdila, že služby boli poskytnuté a nikde nebolo predpísané, že by o pracovných stretnutiach musel byť záznam. O tom, či boli predmetné faktúry zavedené do účtovníctva a podané cez podateľňu, nemala vedomosť.

Obranu odporcu, že predmetné faktúry mu neboli riadne doručené a že navrhovateľ nepreukázal, že by vykonal úkony odbornej pomoci, ktoré si vyúčtoval, súd prvého stupňa vyhodnotil na základe vykonaného dokazovania za nedôvodnú, nakoľko odporca síce doložil internú normu o obehu účtovných dokladov a z čl. II bod 2.1.2 predmetnej zmluvy vyplýva, že interné predpisy odporcu sú východiskovými podkladmi pre uzavretie zmluvy, avšak podľa čl. II bod 2.2 zmluvy podklady podľa bodu 2.1 bol odporca povinný odovzdať navrhovateľovi do 3 pracovných dní od podpisu zmluvy, pričom odporca v konaní nepreukázal odovzdanie uvedenej internej normy navrhovateľovi a ani túto skutočnosť netvrdil. ani nenavrhol na jej preukázanie žiadny dôkaz. A keďže navrhovateľ rozporoval, že by mu bol odporca poskytol uvedené interné normy, mal súd prvého stupňa za to, že navrhovateľ nebol povinný doručiť predmetné faktúry cez podateľňu odporcu. Zároveň konštatoval, že doručenie kompletných faktúr vrátane súpisov vykonanej odbornej pomoci v zmysle čl. VI bod 6.2 zmluvy navrhovateľ preukázal až dorúčením upomienky z 5.11.2012, keďže svedkyňa B.. Č. vypovedala, že uvedené faktúry v dátumoch na nich uvedených neprevzala, len potvrdila správnosť fakturovaných údajov, čo vyplynulo ak z Podpisového poriadku a skoršie doručenie faktúr nemal za preukázané ani dokladmi o úhrade poštových zásielok rozporovaných odporcom a až z textu upomienky z 5.11.2012, ktorú odporca prevzal 8.11.2012 vyplynulo, že v jej prílohe sa nachádzali aj predmetné faktúry.

Pokiaľ odporca rozporoval, že mu neboli doručené k faktúram súpisy vykonaných úkonov, súd prvého stupňa sa stotožnil s argumentáciou navrhovateľa, že z čl. VI bod 6.3 zmluvy vyplýva oprávnenie odporcu vrátiť faktúru zaslanú bez príslušných náležitostí a príloh (spočívajúcich v podrobnom prehľade vykonanej odbornej pomoci navrhovateľovi v lehote splatnosti s písomným odôvodnením na doplnenie a prepracovanie, čo odporca neurobil, len listom zo dňa 21.11.2011 žiadal o zaslanie dokladov preukazujúcich plnenie úloh pri predmetných faktúrach - nie súpisov ako takých a teda sám týmto podľa neho potvrdil, že faktúry obsahovali aj uvedené súpisy. Argumentáciu odporcu, že navrhovateľ nepreukázal vykonanie úkonov odbornej pomoci podľa súdu prvého stupňa vyvrátila svedkyňa B.. Č., ktorá bola v danej dobe zodpovednou pracovníčkou na zadávanie úloh a ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že účtované úkony odbornej pomoci boli riadne vykonané, čo aj potvrdila svojim podpisom, pričom aj z Podpisového poriadku vyplýva, že ako riaditeľka odboru bola oprávnená parafovať takéto faktúry. Tvrdenie odporcu, že nemá vo svojej evidencii žiadne doklady o vykonaní takýchto úkonov o vykonaní odbornej pomoci považoval za irelevantné a mal za to, že nemôže byť na ťarchu navrhovateľa, nakoľko tento bol povinný k faktúre dodať podrobný prehľad vykonanej odbornej pomoci, čo aj urobil a bol aj príslušnou pracovníčkou odporcu odsúhlasený, pričom táto svedkyňa potvrdila, že o pracovných stretnutiach nemuseli byť vypracovávané zápisy, táto povinnosť nikde nebola upravená a odporca nepredložil ani nenavrhol žiaden dôkaz, ktorý by takúto povinnosť upravoval. Súd prvého stupňa mal za preukázané, že navrhovateľ doručil odporcovi kompletné faktúry (vrátane súpisov prác) v rámci upomienky zo dňa 5.11.2012 a že vyúčtované úkony aj vykonal. Dospel tak k záveru, že nárok navrhovateľa je dôvodný a nie je v rozpore ani so zásadou poctivého obchodného styku.

Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o nároku navrhovateľa na úroky z omeškania vychádzal z toho, že kompletné faktúry boli podľa vykonaného dokazovania doručené odporcovi upomienkou zo dňa 5.11.2012 dňom 8.11.2012 a v zmysle čl. VI bod 6.1 zmluvy mal odporca na úhradu vyúčtovanej sumy 45 dní od ich doručenia, takže do omeškania sa podľa neho dostal 46. dňom od doručenia, t.j. odo dňa 28.12.2012 a nie od navrhovateľom uvádzaných dátumov 1.5.2011 pri faktúre č. 11023 a 20.1.2012 pri faktúre č. 11525. Preto v zmysle ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 517 ods.

2 Občianskeho zákonníka zaviazal odporcu na úhradu úroku z omeškania od 28.12.2012 a vo zvyšku návrh navrhovateľa zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. s odôvodnením, že navrhovateľ mal v konaní čiastočný neúspech v pomerne nepatrnej časti a priznal mu tak plnú náhradu trov konania, a to na zaplatenom súdnom poplatku v sume 88,- € a na trovách právneho zastúpenia v sume 636,59 €. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia vyčíslenú jeho právnym zástupcom za doloženie dokladov z 21.6.2013, nakoľko išlo podľa neho o podanie, ktorým preukazoval len svoje tvrdenie o doručení faktúr odporcovi, ktoré mal predložiť už aj s návrhom, resp. v rámci jednotlivých pojednávaní. Taktiež mu nepriznal náhradu trov za účasť na pojednávaní dňa 28.6.2013, keďže toto pojednávanie muselo byť odročené, pretože navrhovateľ sa na ňom nevedel vyjadriť ani preukázať, že odporcovi boli spolu s faktúrami doložené aj súpisy poskytnutej odbornej pomoci a tieto dôkazy už mohol predložiť na začiatku konania.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrh navrhovateľa zamietnuť, resp. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal ním navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nestotožnil sa s jeho záverom, že pre dané konanie je irelevantné jeho tvrdenie, že nemá vo svojej evidencii žiadne doklady o vykonaní úkonov odbornej pomoci a že to nemôže byť na ťarchu navrhovateľa, ktorý k faktúre dodal aj prehľad vykonanej odbornej pomoci a tento bol aj jeho príslušnou pracovníčkou odsúhlasený a ktorá mala potvrdiť, že o pracovných stretnutiach nemuseli byť vykonávané zápisy, ktorá povinnosť nebola nikde upravená. Nárok navrhovateľa naďalej považoval za fiktívny, nakoľko v konaní nepreukázal, že by reálne vykonal úkony odbornej pomoci a dodal mu ich v súlade s uzavretou zmluvou. Poukázal na čl. VIII zmluvy- Odovzdanie a prevzatie diela, podľa ktorého bol navrhovateľ povinný vypracovať dokumentáciu v súvislosti s poskytovaním odbornej pomoci v zmysle zmluvy, ktorú mal dodať odporcovi ako klientovi v písomnej aj elektronickej podobe, pričom žiadne takéto výstupy neeviduje a navrhovateľ nebol schopný predložiť ani jeden výstup na preukázanie svojich tvrdení, hoci okrem pracovných stretnutí sa v zozname vyskytuje vypracovanie rôznych stanovísk, zápisníc, účasť na ústnych pojednávaniach, posudzovanie žiadostí. Keďže predmetné navrhovateľom vykázané pracovné stretnutia sa mali uskutočniť za prítomnosti B.. Č., resp. v zozname úkonov nie je uvedené, za prítomnosti ktorých iných osôb sa uskutočnili, je podľa neho ťažko vyvrátiť tvrdenia navrhovateľa a svedeckú výpoveď pani Č. a vzbudzuje to oprávnenú pochybnosť o ich reálnom uskutočnení. Uviedol, že oprávnenosť podpisu svedkyne je na faktúrach a rozpisoch úkonov spochybniteľná, keďže tieto mu neboli riadne v lehote ich splatnosti doručené, navrhovateľ nepreukázal, že s faktúrami mu doručil v rámci upomienky aj súpis vykonaných úkonov odbornej pomoci a poukázal na to, že na upomienku navrhovateľa zo dňa 5.11.2012 reagoval dňa 21.11.2012 písomnou odpoveďou, v ktorej žiadal o zaslanie dokladov preukazujúcich plnenie úloh/služieb pri faktúrach č. 11023 a č. 11525. Mal za to, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil riadne doručenie mu faktúr vrátane príloh spolu s upomienkou s poukazom na čl. VI zmluvy, v zmysle ktorého nemal dôvod postupovať vzhľadom na výpoveď predmetnej zmluvy zo dňa 30.3.2012, keďže lehota splatnosti faktúr už uplynula. Podľa neho ním navrhnuté vykonanie dôkazov doložením výpisu z knihy faktúr navrhovateľa na preukázanie, že predmetné faktúry mal navrhovateľ riadne zavedené vo svojom účtovníctve, ktoré súd prvého stupňa nevykonal, mali podstatný význam pre rozhodnutie vo veci. Uviedol, že listiny, ktoré navrhovateľ predložil, mohli byť podpísané kedykoľvek aj bez skutočného vykonania úkonov a aj napriek tomu, že boli neštandardne podpísané bývalou riaditeľkou odboru verejného obstarávania a nepreukazujú reálne vykonanie navrhovateľom vykázaných úkonov.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť stotožňujúc sa s jeho závermi vychádzajúcimi z riadne vykonaného dokazovania. Uviedol, že vykonanie jednotlivých služieb odbornej pomoci v jednotlivých procesoch verejného obstarávania bolo v konaní jednoznačne preukázané, keď v konaní predložil súpis prác, ktoré boli podkladom pre vystavenie faktúr, pričom vykonanie týchto prác potvrdil sám odporca, ktorý účelovo spochybňuje ním urobené úkony. Konanie B.. Č. považoval za konanie odporcu, čím bolo odsúhlasené a potvrdené splnenie jeho povinnosti. Poukázal na to, že faktúry spolu s prílohami - súpismi prác ako obvykle zaslal odporcovi poštou nie je mu známe, z akých dôvodov odporca tvrdí, že tieto doklady

nemá vo svojej evidencii. Potrebné prílohy a súpisy prác priložil aj k faktúram aj spolu s upomienkami zaslanými odporcovi po ich neuhradení, čo vyplýva aj z jeho listu zo dňa 17.12.2012 a podľa neho riadnemu doručeniu faktúr odporcovi svedčí aj fakt, že odporca ich mu mohol podľa zmluvy v prípade neúplnosti alebo obsahovej nesprávnosti vrátiť, čo však neurobil. Poukázal na to, že odporcovi doručoval dokumenty buď osobne do podateľne alebo poštou, pričom interné normy odporcu nepozná a v danom prípade zaslal predmetné doklady poštou. Mal za to, že preukázal splnenie podmienok pre priznanie jeho nároku, kým odporca spochybňuje vlastné úkony a nepredložil dôkazy na preukázanie popierania a negácie vlastného konania.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné. Súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie považoval za dostatočné, právny záver z neho vyodený za správny a s odôvodnením jeho rozhodnutia sa aj stotožnil (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd navyše zdôrazňuje, že podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti (§ 153 ods. 1 O.s.p.).

V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacia zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nesplnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 101 a § 120 ods. 1 vety prvej O.s.p., alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec). Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca tak uniesol bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu.

Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že za poskytnuté plnenie zaplatil a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy, v opačnom prípade preukázať, prečo neplnil, resp. nebol povinný plniť. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

Účelom procesného práva je poskytovať ochranu skutočnému, nie fiktívnemu a možno aj neexistujúcemu subjektívnemu hmotnému právu; materiálnu pravdu nemožno celkom odmietnuť s tým, že sa aj tak nedá zistiť. Je totiž možné sa jej aspoň priblížiť. Novodobá procesná teória (ale aj prax) vychádza z predpokladu, že súd nezisťuje pravdu za každú cenu. Je vecou strán sporu, aby tvrdili a preukazovali fakty podstatné pre rozhodnutie. Napriek tomu význam dokazovania ako procesného

prostriedku vedúceho k objektívnemu poznaniu nemožno spochybniť. Z pravidla, že každý preukazuje iba svoje vlastné tvrdenia existuje výnimka vychádzajúca z faktu, že po nikom nemožno spravodlivo požadovať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti - je aj na žalovanom, aby preukázal určité skutočnosti. Dôkazné bremeno prechádza na protistranu a cieľom prenesenia dôkazného bremena je náprava dôkaznej nespravodlivosti, ktorá vznikla zavineným zmarením dôkazu - treba pritom uplatniť aj princíp proporcionality právo na spravodlivý proces ako aj princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

Ak teda odporca tvrdil, že predmetné faktúry navrhovateľa mu neboli riadne doručené a že by tento reálne vykonal úkony odbornej pomoci a dodal mu ich v súlade s uzavretou zmluvou, bolo jeho povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti, pretože len samotné ničím nepodložené tvrdenie odporcu alebo jeho pochybnosť a predpoklad, že išlo podľa neho len o fiktívne vykonané úkony a že svedecká výpoveď pani Č. vzbudzuje oprávnenú pochybnosť o ich reálnom uskutočnení, nie je pre preukázanie jeho tvrdenia postačujúca. Preto ak tu existovali dôkazy na podporu tvrdenia navrhovateľa, doložené aj dôkazmi a svedeckou výpoveďou, bolo treba vychádzať z toho, že dôkazné bremeno svojho tvrdenia uniesol a odporca ho žiadnymi dôkazmi nevyvrátil. Dôkazy vyhodnotil potom súd prvého stupňa podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 132 O.s.p.

V danom prípade bolo nepochybné, že navrhovateľ ako poskytovateľ a odporca ako klient uzatvorili dňa 2.12.2010 zmluvu o poskytnutí odbornej pomoci pri verejnom obstarávaní č. 124/2010/1.11 podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, predmetom ktorej bol záväzok poskytovateľa na základe požiadaviek a pokynov klienta v súlade so zákonom č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov a v znení neskorších predpisov vypracovať pri jednotlivých postupoch verejného obstarávania dokumentáciu pre verejné obstarávanie, vykonávať administratívne práce v oblasti verejného obstarávania, poskytovať odborné rady a konzultácie k jednotlivým úkonom klienta v oblasti verejného obstarávania, poskytovať odborné rady a konzultácie jednotlivým útvarom klienta v oblasti verejného obstarávania a súvisiacich služieb, vypracovávať interné predpisy v oblasti verejného obstarávania, priamo sa zúčastňovať v konaniach zriadených za účelom vyhodnocovania ponúk vo verejnom obstarávaní, zastupovať klienta v rozsahu v konaniach týkajúcich sa verejného obstarávania po udelení písomnej plnej moci, na základe požiadavky klienta a po udelení osobitnej písomnej plnej moci zastupovať klienta vo všetkých konaniach týkajúcich sa verejného obstarávania v rozsahu udelenej plnej moci. Pri plnení predmetu zmluvy sa poskytovateľ zaviazal postupovať v súlade so zákonom, smernicou, touto zmluvou a požiadavkami a podkladmi klienta. Zmluvné strany sa dohodli, že požiadavky klienta na poskytnutie odbornej pomoci poskytovateľa podľa tejto zmluvy musia mať písomnú formu a za písomnú formu požiadavky sa bude považovať aj požiadavka zasielaná faxom alebo e-mailom. Podľa bodu 3.5. čl. III zmluvy požiadavky je oprávnená zadávať výlučne B.. N. Č., vymenovaná na zastupovanie riaditeľa odboru verejného obstarávania alebo iná písomne poverená osoba. Navrhovateľ ako poskytovateľ sa v zmysle bodu 4.2. čl. IV zmluvy zaviazal odporcovi ako klientovi poskytovať odbornú pomoc v zmysle čl. III bod 3.1 zmluvy, ako aj odovzdať príslušnú písomnú dokumentáciu v lehotách dohodnutých zmluvnými stranami alebo stanovenými zákonom. Za poskytovanie odbornej pomoci v zmysle tejto zmluvy poskytovateľovi prináleží odmena a klient sa zaviazal túto odmenu poskytovateľovi uhradiť (čl. V bod 5.1 zmluvy). Podľa čl. VI bod 6.3 klient sa zaviazal uhradiť vyúčtovanú odmenu do 45 dní odo dňa doručenia daňového dokladu -faktúry, ktorú poskytovateľ vystaví a odošle do 15. dňa nasledujúceho mesiaca po mesiaci, v ktorom bola odborná pomoc podľa tejto zmluvy poskytnutá. V prípade omeškania so zaplatením ceny podľa článkov V a VI, resp. jej časti, na ktorú vznikol

poskytovateľovi nárok, je poskytovateľ oprávnený účtovať klientovi úrok z omeškania v zmysle platných právnych predpisov. V zmysle čl. VI bod 6.2 zmluvy ku každej faktúre musí byť priložený podrobný prehľad vykonanej odbornej pomoci, za ktorú si poskytovateľ účtuje odmenu schválenú oprávnenými zástupcami zmluvných strán. Z čl. VI bod 6.3 zmluvy vyplýva oprávnenie klienta vrátiť ju poskytovateľovi v lehote splatnosti s písomným odôvodnením na doplnenia a prepracovanie v prípade, ak faktúra nebude obsahovať príslušné náležitosti, prílohy alebo bude vyhotovená obsahovo nesprávne. Podľa čl. VIII bod 8.1 zmluvy poskytovateľ vypracuje dokumentáciu v súvislosti s poskytovaním odbornej pomoci v zmysle tejto zmluvy, ktorú dodá klientovi v písomnej ako aj elektronickej forme. Dodaná dokumentácia sa bude považovať za akceptovanú, ak klient nevznesie v zmysle bodu 8.2 žiadne pripomienky, ak poskytovateľ vznesené pripomienky v zmysle bodu 8.2 zapracuje, alebo dňom dosiahnutia dohody zmluvných strán prerokovaním pripomienok klienta podľa bodu 8.2.

Navrhovateľ si uplatnil svoj nárok na odmenu za poskytnuté služby odbornej pomoci v zmysle vyššie uzavretej zmluvy o poskytnutí odbornej pomoci pri verejnom obstarávaní uzavretej s odporcom na základe čoho vystavil odporcovi faktúry č. 11023 zo dňa 14.3.2011 na sumu 600,- € s dátumom splatnosti 30.4.2011 a č. 11525 zo dňa 4.12.2011 na sumu 870,- € s dátumom splatnosti 19.1.2012. Vystavenie týchto faktúr odporcovi preukázal navrhovateľ ich doložením s vyznačeným dátumom prevzatia faktúry č. 11023 dňa 14.3.2011 a faktúry č. 11525 dňa 15.12.2011 s podpisom o ich prevzatí za odporcu, ktorý podpísal ako svoj potvrdila svedkyňa B. N. Č., ktorá u odporcu v tom čase pracovala ako riaditeľka odboru verejného obstarávania a bola k tomu oprávnená v zmysle čl. 8 Podpisového poriadku odporcu a ktorá uviedla, že faktúry pre odporcu potvrdzovala, keď zistila súlad so službami verejného obstarávania a podpismi na predmetných faktúrach potvrdila, že jednotlivé položky úkonov boli riadne vykonané a čo sa týka pracovných stretnutí, o týchto nemusel byť vyhotovovaný záznam, faktúry jej boli odovzdané z ekonomického oddelenia, po ich odsúhlasení ich vracala ekonomickému oddeleniu na ďalšie spracovanie. Odporca nepreukázal jej neoprávnenosť schváliť a parafovať úkony poskytnutej odbornej pomoci vykázanej navrhovateľom v ním vystavených faktúrach s prílohami, a tým ani svoje tvrdenie ich nedoručení mu navrhovateľom. Navyše tieto ani navrhovateľovi v zmysle čl. VI bod 6.3 zmluvy oprávnenie navrhovateľovi nevrátil v lehote splatnosti s písomným odôvodnením na doplnenia a prepracovanie, ak by neboli obsahovali príslušné náležitosti, prílohy alebo by boli vyhotovená obsahovo nesprávne.

Odvolačný súd sa tak stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že predmetné faktúry vystavené navrhovateľom kompletne boli na základe vykonaného dokazovania doručené odporcovi upomienkou zo dňa 5.11.2012 dňom 8.11.2012 a v zmysle čl. VI bod 6.1 zmluvy mal odporca na úhradu vyúčtovanej sumy 45 dní od ich doručenia, takže do omeškania sa podľa neho dostal 46. dňom od doručenia, t.j. odo dňa 28.12.2012 a nie od navrhovateľom uvádzaných dátumov 1.5.2011 pri faktúre č. 11023 a 20.1.2012 pri faktúre č. 11525. Nárok navrhovateľa tak bolo možné považovať za dôvodný a jeho výšku spolu s úrokom z omeškania súd prvého stupňa aj správne ustálil. Za správne považoval aj jeho rozhodnutie v časti náhrady trov konania.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi, úspešnému v odvolacom konaní, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.